Ι.Μ.Κ.Λ.Φ.Μ.
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Αποστολικοί Αγγίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026

Ζ΄ Λουκά

Σύναξις τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 844

Ζ΄ Λουκά

Απόστολος: Πρὸς Ἑβραίους, β' 2-10 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν, Η' 41-56

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«**Καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε**» (Λουκ. 8,41).

Στο φοβερό γεγονός της ήττας του θανάτου αναφέρεται το σημερινό Ευαγγέλιο, όπως και στην κατάπαυση της μακροχρόνιας αιμορραγίας μιας γυναίκας. Πρώτα πληροφορούμαστε ότι ο αρχηγός της ιουδαϊκής συναγωγής Ιάειρος, γονυπετώντας μπροστά στον Χριστό, Τον παρακαλεί να γιατρέψει τη δωδεκάχρονη κόρη του, η οποία ασθενούσε βαριά και την ώρα εκείνη απέθνησκε: «**Καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε, καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνῃσκεν**» (Λουκ. 8,41-42). Ταυτόχρονα μια γυναίκα που αιμορραγούσε δώδεκα ολόκληρα χρόνια, απογοητευμένη

από τους γιατρούς, Τον πλησίασε με τρόπο, για να μη γίνει αντιληπτή από τον όχλο, και, βέβαια για τη θεραπεία της. Τον άγγιξε στην άκρη του ιματίου Του, για να γίνει άμεσα καλά. Ο Χριστός ρώτησε ποιος Τον άγγιξε, και στην απορία των μαθητών Του ότι πολλοί είναι εκείνοι που Το σπρώχνουν, δήλωσε ότι ένιωσε θεραπευτική δύναμη να βγαίνει από μέσα Του: «**Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ᾽ οὐδενὸς θεραπευθῆναι**» (Λουκ. 8,43). Η γυναίκα φοβισμένη, επειδή δεν ξέφυγε την προσοχή Του, διηγήθηκε ενώπιον όλων ό,τι συνέβη. Ο Χριστός την ενθάρρυνε, λέγοντας ότι η πίστη της σε Εκείνον την είχε σώσει και ας ειρηνεύσει πλέον: «**Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην**» (Λουκ. 8,48).

Τη στιγμή εκείνη ειδοποιεί κάποιος τον αρχισυνάγωγο ότι η κόρη του απεβίωσε. Ο Χριστός λέγοντάς του να μη φοβάται, πηγαίνει στο σπίτι του και δηλώνοντας εκεί ότι το κορίτσι κοιμάται και δεν πέθανε, προκαλεί τα ειρωνικά σχόλια των παρευρισκομένων. Μπροστά στους γονείς και στους τρεις μαθητές Του πιάνει το κορίτσι από το χέρι και του φωνάζει να σηκωθεί: «**Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν**» (Λουκ. 8,55). Η ψυχή της κόρης, κάνοντας υπακοή στον Χριστό, **επιστρέφει** στο σώμα, από πού; Και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των γονιών της ανασταίνεται.

Το διαζύγιο σώματος και πνεύματος κράτησε για λίγο. Ο Χριστός, που ήλθε να ενώσει τα πάντα, ξαναένωσε το πνεύμα του κοριτσιού με το νεκρό σώμα. Το πνεύμα σαν πουλί που βγαίνει για λίγο από το κλουβί και ύστερα επιστρέφει. Έτσι επέστρεψε το ζωντανό και αθάνατο πνεύμα μέσα στο κλουβί, που ήταν νεκρό, που λέγεται σώμα! Το θαύμα αυτό, αδελφοί μου, θα επαναληφθεί πια για όλους τους νεκρούς. Κοιμάται ο νεκρός, δεν πέθανε. Ο θάνατος δεν είναι πλέον θάνατος, είναι **ύπνος** και **κοίμηση**. Όταν κοιμάται ο άνθρωπος, ξεκουράζεται από τον κόπο της ημέρας. Και γνωρίζουμε ότι θα ξυπνήσει πάλι. Έτσι κι ο νεκρός κοιμάται. Κοιμάται το σώμα. Η ψυχή, το πνεύμα δεν κοιμάται, φτερουγίζει προς τον ουρανό. Την ώρα του θανάτου μας όλοι θα κοιμηθούμε, για να περιμένουμε την εκ νεκρών ανάσταση. Ο θάνατος βέβαια ζωντανεύει τα μεγάλα μας ερωτηματικά και μάς σπρώχνει πέρα απ᾽ τον ίδιο μας εαυτό! Αυτό σημαίνει ότι μειώνεται ο πόνος, αλλά είναι γεγονός ότι διαπερνάται

από μια ζωτική, και παράδοξη πνοή. Ο άνθρωπος είναι πλασμένος γι' αυτή τη μεγάλη και υψηλή αναμέτρηση με τον θάνατο.

Σάς μιλώ, αδελφοί μου, για τον θάνατο του σώματος και την αθανασία της ψυχής, του πνεύματος. Ούτε κι εγώ ξέρω περισσότερα από σάς για τον θάνατο! Με διαβάζετε σαν να ήξερα! Πώς να ξέρεις κάτι που δεν έζησες; Έχουμε τον κίνδυνο να μιλάμε για κάτι που νομίζουμε ότι ισχύει για τους άλλους, όχι για μάς! Θέλουμε να καταλάβουμε. Δεν έχει όμως νόημα να προσπαθούμε να καταλάβουμε! Ο θάνατος είναι ένα μυστήριο! Πρέπει απλώς να ζήσουμε αυτό το μυστήριο. Ακόμη κι όταν είναι αναμενόμενος, ο θάνατος έρχεται πάντα ύπουλα να χτυπήσει τον άνθρωπο, ο οποίος, από τη φύση του, δεν είναι πλασμένος γι' αυτή τη συνάντηση και καταλήγει πάντα νικημένος. Είμαστε σε μια κοιλάδα δακρύων και ξέρουμε πολύ καλά, αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, ότι αυτή η ζωή δεν είναι παρά προθάλαμος της αληθινής ζωής.

Αδελφοί μου, η αρρώστια κι ο θάνατος είναι δυο οδοστρωτήρες που ισοπεδώνουν τους ανθρώπους. Τους ισοπεδώνουν βιολογικά, τους ισοπεδώνουν πριν απ' αυτό κοινωνικά, διαλύουν κάθε είδους διάκριση. Μπροστά στην αρρώστια και στον θάνατο ο πλουσιότερος και ο φτωχότερος είναι το ίδιο. Δεν υπάρχει ούτε η κοινωνική υπόληψη και το όνομα, ούτε τα χρήματα, ούτε τα οποιαδήποτε άλλα έχουμε, που μάς ξεχωρίζουν απ' τους υπόλοιπους ανθρώπους. Η αρρώστια και ο θάνατος είναι πράγματι οδοστρωτήρες!

Ανασταίνοντας ο Χριστός τη θυγατέρα του Ιαείρου, προλογίζει την ολοκληρωτική συντριβή του θανάτου δια του δικού Του θανάτου πάνω στον Σταυρό δια της Ανάστασής Του, που θα συμβεί όχι πολύ αργότερα. Από την Ανάσταση του Χριστού και μετά, όλα λάμπουν μέσα στο φως της αιωνιότητας. Ενώ ο θάνατος εξακολουθεί να υπάρχει και καθημερινά βρισκόμαστε μπροστά στο φάσμα του, έχει νικηθεί από τον Χριστό και δεν πρέπει να αγωνιούμε. Πριν από τον Χριστό ήταν ένα τείχος, πάνω στο οποίο πέφταμε και συντριβόμασταν. Από την Ανάσταση Του και μετά ο θάνατος γίνεται για τον καθέναν που θα πιστέψει σ' Αυτόν, η πόρτα δια της οποίας περνάει στην αιωνιότητα, σε αιώνια συναναστροφή με τον Κύριο, τους αγγέλους και τους Αγίους Του.

Όσο ο άνθρωπος ζει μέσα στην Εκκλησία, συν τω χρόνω θεραπεύεται

και ανασταίνεται συγγενεύοντας από δω με τους αγίους του Θεού. Η θεραπεία της Ανάστασης μάς παρέχεται δωρεάν. Εκείνο που ζητεί από εμάς ο Χριστός είναι να Τον εμπιστευόμαστε, παρ' όλες τις αμαρτίες μας και τα πολλά σοβαρά κρυφά και φανερά πάθη μας. Αυτή η εμπιστοσύνη είναι η πίστη. Όταν περνάω μέσα από ένα ολοσκότεινο πέρασμα, το πόσο εμπιστεύομαι το μπαστούνι του Θεού. Πόσο μπορώ να το πάρω κι εγώ για να περπατήσω με ασφάλεια. Λοιπόν, αγαπητοί μου, μόνο ο θάνατος πεθαίνει όταν συνειδητοποιήσεις ποια είναι η αλήθεια και η ζωή. Τότε μαθαίνεις ότι εμπιστοσύνη και πίστη είναι να δέχεσαι από τα χέρια Του και τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα της ζωής. Τότε θέλεις να Τον ακουμπήσεις γιατί ακράδαντα το πιστεύεις ότι θα θεραπεύσει «**τὸ αἱμορραγοῦν ἐγώ σου**» και έτσι θα αναστήσει «**τὴν πεθαμένην παιδίσκην σου**», την ψυχή σου δηλαδή, ώστε υγιής και αναστημένος μπορείς και συ και όλοι μας να Του λέμε: «Θα σε ακολουθήσω όπου κι αν πας. Στον ουρανό που κατοικείς, στα βάθη της θάλασσας που κι εκεί βρίσκεσαι» (Ψαλμωδός Δαβίδ).

Ας θυμηθούμε πώς ξύπνησε ο απόστολος Παύλος μέσα στη φυλακή. Άγγελος Κυρίου τον χτύπησε με τη φτερούγα του, ξύπνα! Έλα μαζί μου! Και τον οδήγησε έξω από τη φυλακή (Πράξ. 12,9). Έτσι την ημέρα της κοινής ανάστασης το πνεύμα του ανθρώπου, που ζει, θα επιστρέψει στο νεκρό σώμα, που κοιμάται. Την ώρα του θανάτου μας όλοι θα κοιμηθούμε, για να περιμένουμε την «εκ νεκρών ανάστασιν». Για να είναι, σαν να χτυπήσει το ξυπνητήρι της κοινής ανάστασης, ευχάριστο το ξύπνημα μας, είναι απολύτως απαραίτητο να πλησιάσουμε τον Ιησού Χριστό όσο έχουμε καιρό. Όπως Τον πλησίασε η αιμορροούσα γυναίκα. Με την καρδιά μας, με βαθιά πίστη, να πλησιάσουμε το μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας, πώς; Με το σώμα μας να συμμετέχουμε στα παθήματα του Χριστού. Με τα χέρια μας να αγγίζουμε κάθε μέρα το Ιερό Ευαγγέλιο του Χριστού. Με τα πόδια μας να βρισκόμαστε κοντά στους πονεμένους αδελφούς μας. Με το στόμα μας να πλησιάζουμε μετά φόβου Θεού, αλλά και πίστη και χαρά, το Άγιο Ποτήριο της θείας κοινωνίας. Έτσι το πνεύμα μας όταν αναχωρήσει από το φθαρτό σώμα μας, την ώρα του θανάτου, θα χαίρεται στον ουρανό. Και το σώμα μας, όταν στην κοινή ανάσταση ξυπνήσει θα ακούσει: «Έλα ο Κύριος σε περιμένει» πνεύμα και σώμα ενωμένα και πάλι θα ζουν την ατέλειωτη χαρά στη Βασιλεία των Ουρανών.

ΑΜΗΝ!